

Original Research Article

Investigating the Obstacles to Participatory Urban Management in Behbahan City

Majid Goodarzi^{1*}, Zahra Soltani¹, Mojtaba Danaie²

¹Associate professor, Department of Geography and Urban Planning, Shahid Chamran University of Ahvaz, Ahvaz, Iran

²MA student, Department of Geography and Urban Planning, Shahid Chamran University of Ahvaz, Ahvaz, Iran

10.22034/GRD.2025.22550.1642

Received:

December 21, 2024

Accepted:

February 16, 2025

Keywords:

City management,
Participation, Citizen,
Behbahan City

Abstract

The role of modern urban management is crucial for ensuring sustainable development, improving quality of life, and addressing the complex challenges of growing urban populations. The city of Behbahan, due to its immigrant-friendly nature, has experienced significant population growth, leading to increased ethnic and cultural diversity. As observed in many Iranian cities, this ethnic diversity and partisan differences have contributed to the preservation of traditional management structures. In this regard, various attitudes and beliefs, particularly the low levels of awareness and understanding of the existing management practices, have created significant obstacles to active citizen participation in urban governance. Therefore, the aim of this study is to examine the most significant barriers to citizen participation in urban management in Behbahan. This research is applied in terms of its objective and descriptive-analytical in terms of methodology. The data collection was carried out through library research and field work with a researcher-designed questionnaire as the primary tool. The statistical population of the study consisted of all the residents over the age of 18 in the city of Behbahan. Using Cochran's formula, a sample size of 400 individuals was determined through simple random sampling. The data analysis was conducted using multiple statistical techniques, including Cronbach's alpha, Kendall's tau-b and tau-c, Mann-Whitney U test, Pearson, and Spearman's correlations. The findings of the study indicate that multiple barriers hinder citizen participation in urban management in Behbahan. The respondents ranked the most significant barriers in a descending order as a lack of awareness and education, ethnic-based discrimination, and the persistence of traditional management structures. Additionally, unstable attitudes and beliefs, as well as partisan influences, were identified with lesser impacts than the three primary factors.

E-ISSN: 2588-7009 /© 2023. Published by Yazd University. This is an open access article under the CC BY 4.0 License (<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>).

* Corresponding Author: Majid Goodarzi

Address: Shahid Chamran University of Ahvaz, Ahvaz, Iran

Email: m.goodarzi@scu.ac.ir

Extended Abstract

1. Introduction

Participatory management aims to fill the gaps caused by the shortcomings and mechanisms of traditional management by taking advantage of indicators such as accountability, justice, and a sense of ownership. It can lead today's organizations to the desired level of perfection. This management style is a crucial predictor for the emergence and development of the capabilities and dynamics of organizations. Many contemporary thinkers and classical theorists emphasize the importance of this issue. This type of participation lays the foundation for people's mutual communication with urban management discussions. Useful and exciting experience in the administration of collective affairs stimulates people's desire to deal with more significant national work. It draws them to the large national contributions of the country by relying on the beneficial results they get from local participation. Therefore, to plan for participation, citizens' informed and significance presence in different social, economic, welfare, and local fields should be one of the most important concerns of the managers of a city.

2. Research Methodology

This applied study was conducted with a descriptive-analytical research method. The data were collected through library and field research with a researcher-made questionnaire. The research population included all the citizens over 18 years of age living in Behbahan City. Using Cochran's formula, the sample size was determined to be 382 individuals. However, 400 participants were selected via a simple random sampling method to increase the research validity and reliability. The data were analyzed via statistical techniques (Cronbach's alpha, Kendall's tau-B, Kendall's tau-C, Mann-Whitney, Pearson correlation, and Spearman's rank correlation coefficients) in the SPSS software version 26.

3. Results and discussion

Pearson's coefficient determined the correlation between the two variables of 'lack of awareness and education' and 'degree of people's participation in urban management' in Behbahan; it was 0.834, showing a strong and direct relationship between the two variables. With an increase in the citizens' education and awareness, their desire to participate in Behbahan urban management increases too. Also, ethnic issues are an obstacle to participatory management. The correlation coefficients obtained between the two variables, namely citizens' ethnicity and non-participation, via Pearson's test (0.821) and Spearman's ranking test (0.614) indicate a high and direct correlation between them. This suggests that, in Behbahan, ethnicity is a critical obstacle to citizens' participation in urban management. Another obstacle to participatory management is adherence to the traditional management structure. The correlation coefficient between the two variables (i.e., traditional management structure and citizens' participation in urban management) was also evaluated with Pearson's coefficient, which showed a strong and direct correlation of 0.768. It means that the desire to participate decreases with adherence to traditional management. Party influence is another category examined in this research; it is a barrier to the participatory management of Behbahan City. It seems that the approach of the city managers (except for the issue of elections) to participation is unfavorable. They do not want people's participation because people's lack of involvement in decision-making threatens the interests of self-interested managers (not all managers). By interfering in city councils' decisions and electing mayors and other city managers for the party's interests without considering meritocracy, partisanism causes a lack of trust and motivation for people's participation in city management. According to the Pearson correlation coefficient, there is a significant relationship between the two variables of 'party influence' and 'participatory management'. Finally, there is a significant relationship between the two other variables, i.e., unstable attitudes and opinions and the level of citizens' participation in

urban management. Finally, through another analysis, it was found that there is no relationship between people's level of education and the desire to participate in urban management. The educated and sophisticated class of Behbahan City is unmotivated to participate in the management of their city. Among the reasons for this, there are issues such as ethnicism, maintaining the traditional structure of management, inattention to the opinions of the young class, party influence, and the low awareness of the city managers regarding the abilities of this class.

4. Conclusion

Education, awareness-making and correct information, motivation-creating and interest, trust-building between citizens and officials and strengthening of social trust, promotion of organizational culture, clarification and creation of situations for participation, and respect for all thoughts and attitudes of ethnicities and dialects without the slightest ethnic and party prejudices can lead to the reduction of obstacles to participation and ultimately lead to the maximum increase in participation in urban management according to the local conditions and needs of the city.

مقاله پژوهشی

بررسی و تحلیل موانع مدیریت شهری مشارکت‌گرا در شهر بهبهان

مجید گودرزی^{۱*}، زهرا سلطانی^۱، مجتبی دانائی^۲

^۱ دانشیار گروه جغرافیا و برنامه‌ریزی شهری، دانشگاه شهید چمران اهواز، اهواز، ایران.

^۲ دانشجوی کارشناسی ارشد گروه جغرافیا و برنامه‌ریزی شهری، دانشگاه شهید چمران اهواز، اهواز، ایران.

doi 10.22034/GRD.2025.22550.1642

تاریخ دریافت:

۱۴۰۳ دی ۰۱

تاریخ پذیرش:

۲۸ بهمن ۱۴۰۳

چکیده

شهر بهبهان، به دلیل ویژگی‌های مهاجرپذیری خود، شاهد رشد چشمگیر جمعیت بوده است که این امر به تنوع قومی و فرهنگی در این شهر منجر شده است. همان‌طور که در بسیاری از شهرهای ایران مشاهده می‌شود، این تنوع قومی و تفاوت‌های حزبی به حفظ ساختارهای سنتی مدیریتی کمک کرده است. این موضوع موجب عدم توانایی در جذب مشارکت گسترده شهروندان و کاهش اعتماد به فرآیندهای مدیریتی می‌شود. از سوی دیگر، کمبود آگاهی و آموزش در خصوص روش‌های مشارکت و نیز ضعف در نهادهای مشارکتی، مانند شوراهای محلی، مانع از شکل‌گیری یک رویکرد مشارکت‌گرای مؤثر می‌شود. علاوه بر این، نبود شفافیت در تصمیم‌گیری‌ها، مشکلاتی در راستای اعتمادسازی و تعامل مؤثر میان شهروندان و مسئولین شهری ایجاد کرده است. این موانع مجموعه‌ای از چالش‌ها را به وجود آورده که بهره‌گیری از رویکرد مدیریت شهری مشارکت‌گرا را در شهر بهبهان با مشکل مواجه کرده است؛ بنابراین، هدف این مطالعه بررسی و تحلیل مهم‌ترین موانع مشارکت شهروندان بهبهان در مدیریت شهری است. این پژوهش به لحاظ هدف، کاربردی و از نظر نوع و ماهیت، در زمره تحقیقات توصیفی-تحلیلی است. گردآوری داده‌ها با استفاده از روش‌های کتابخانه‌ای و میدانی و با ابزار پرسشنامه محقق ساخته صورت گرفته است. جامعه آماری این پژوهش را کلیه افراد بالای ۱۸ سال ساکن در شهر بهبهان تشکیل دادند که با استفاده از فرمول کوکران حجم نمونه ۴۰۰ نفر در نظر گرفته شد و روش نمونه‌گیری تصادفی ساده بوده است. تجزیه و تحلیل داده‌ها با استفاده از تکنیک‌های متعدد (آلفای کرونباخ، کندانال بی، کندانال سی، من ویتنی، اسپیرسون و اسپیرمن) انجام شد. یافته‌های پژوهش گویای این است که موانع مشارکت افراد در مدیریت شهری در بهبهان متعدد هستند که پاسخ‌دهندگان بیشترین درصد را به ترتیب برای عدم آگاهی و آموزش، قومیت‌گرایی و حفظ ساختار سنتی مدیریت دانستند و نگرش‌ها و عقاید ناپایدار و نفوذ حزبی نیز تأثیری با شدت کمتر نسبت به سه مؤلفه دیگر دارند.

کلیدواژه‌ها:

مدیریت شهری،

مشارکت،

شهروند،

شهر بهبهان

۱ مقدمه

مشارکت یک مفهوم قدیمی است که ریشه در اداره عمومی و افکار مذهبی دارد (عباسی و همکاران، ۱۳۹۹: ۴)؛ و مدیریت شهری مشارکت‌گرا به‌عنوان یکی از رویکردهای نوین در برنامه‌ریزی و توسعه شهری، در سال‌های اخیر توجه بسیاری از محققان و برنامه‌ریزان شهری را به خود جلب کرده است.

* نویسنده مسئول: مجید گودرزی

Email: m.goodarzi@scu.ac.ir

آدرس: گروه جغرافیا و برنامه‌ریزی شهری، دانشگاه شهید چمران اهواز.

این رویکرد، بر اهمیت مشارکت فعال شهروندان در فرآیندهای تصمیم‌گیری و برنامه‌ریزی شهری تأکید دارد و هدف آن تقویت انسجام اجتماعی، بهبود کیفیت زندگی شهری و ایجاد فضای اجتماعی پویا و هم‌افزا است (Alvarado Vazquez et al., 2023). مدیریت مشارکت گرا بر آن است تا با بهره‌گیری از شاخص‌هایی همچون پاسخگویی مشارکت، عدالت و احساس مالکیت خلأهای ناشی از کاستی‌ها و ساز کارهای مدیریت سنتی را جبران کند و سازمان امروزی را به کمال مطلوب سوق دهد (Cawthorne, 2010: 36). این سبک مدیریتی یک پیش‌بینی کننده کلیدی برای ظهور و توسعه قابلیت‌ها و پویایی سازمان است (Pitelis and Wagner, 2018: 1)؛ و بسیاری از اندیشمندان معاصر و نظریه‌پردازان کلاسیک بر اهمیت این موضوع تأکید کردند (Kribis, ۲۰۱۳: ۲۲۹) و معتقدند که پایگاه اقتصادی و اجتماعی افراد حتماً با مشارکت آنان رابطه دارد (Hafnerfink, 2012: 545). درواقع این نوع مشارکت زمینه‌ساز ارتباط متقابل مردم با بحث‌های مدیریت شهری است. این تجربه سودمند و شوق‌انگیز در اداره امور جمعی، رغبت مردم را برای پرداختن به کارهای بزرگ‌تر ملی تحریک می‌کند و آنان را با تکیه بر نتایج سودمندی که از مشارکت محلی به دست می‌آورند، به مشارکت‌های بزرگ ملی کشوری راغب می‌گرداند (رام نژاد، ۱۳۹۳: ۱). از همین رو در برنامه‌ریزی برای مشارکت دادن، حضور آگاهانه و معنادار شهروندان در عرصه‌های مختلف اجتماعی، اقتصادی، رفاهی و محلی باید یکی از مهم‌ترین دغدغه‌ها و ضرورت‌های مدیران شهری باشد (نوریان، ۱۳۹۱: ۷). مدیران شهری می‌توانند با جلب مشارکت مردم بر توانایی‌های مدیریت شهری بیفزایند؛ بنابراین در بحث مدیریت شهری می‌توان به نقش مستقیم شوراهای شهر، شهرداری‌ها، نمایندگان استانی منتخب و نقش غیرمستقیم نهاد شوراهای حل اختلاف شهری در کشاندن شهروندان به‌سوی کنش‌های مشارکتی اشاره نمود (برک پور و همکاران، ۱۳۹۸: ۲۵). مدیران کارآمد برای دستیابی به مشارکت حداکثری مردم و اجرای هر چه بهتر برنامه‌های توسعه شهری نه با انحصار قدرت بلکه با توزیع آن به شهروندان قدرت عمل می‌دهند (سازمان ملل متحد، ۱۳۹۲: ۶۷۴). پس می‌توان گفت مشارکت شهروندان یکی از مؤلفه‌های اساسی اهداف توسعه در مدیریت شهر است و فرایندی است که طی آن افراد قدرت تصمیم‌گیری را تجربه و تمرین می‌کنند (شارع پور و حجتی، ۱۳۹۷: ۷). با همه‌ی این تفاسیر ممکن است برخی موانع در راه دستیابی به مدیریت مشارکت گرا وجود داشته باشد. از آنجایی که افزایش جمعیت اغلب اوقات متوجه مراکز شهری می‌شود، همین امر موجب بر هم خوردن تعادل اجتماعی و محیطی شهرها می‌شود (Ghosh et al., 2022: 113).

موانع مدیریت شهری مشارکت‌گرا ممکن است در سطوح مختلفی از جمله فرهنگی، اجتماعی، اقتصادی، نهادی و قانونی باشند. در بسیاری از موارد، فقدان آگاهی و آموزش مناسب در سطح شهروندان و نیز عدم باور به تأثیر واقعی مشارکت بر فرآیندهای شهری از مهم‌ترین دلایل عدم موفقیت این نوع رویکرد است (Arango Cuartas & López Valencia, 2021). علاوه بر این، ساختارهای بروکراتیک و اداری پیچیده، همچنین کمبود منابع مالی و محدودیت‌های قانونی در بسیاری از کشورها، به‌ویژه در کشورهای درحال توسعه، مانع از تحقق مدیریت شهری مشارکت‌گرا می‌شوند (Chitrakar et al., 2022). همچنین، در بسیاری از موارد، نبود اعتماد متقابل میان شهروندان و مسئولان شهری یکی دیگر از چالش‌های عمده است که بر روند مشارکت تأثیرگذار است. این مشکل معمولاً به دلیل تجارب منفی قبلی شهروندان در تعامل با نهادهای دولتی و شهری، به‌ویژه در زمینه عدم شفافیت در تصمیم‌گیری‌ها و تخصیص منابع، به وجود می‌آید (Moller et al., 2019). به‌طورکلی، تحلیل این موانع می‌تواند به شناسایی دقیق‌تر عوامل مؤثر در موفقیت یا شکست مدیریت شهری مشارکت‌گرا کمک کند و راهکارهای مؤثری برای بهبود وضعیت مشارکت در شهر به‌بهان ارائه دهد.

پژوهش‌های مختلفی در زمینه موانع مدیریت شهری مشارکت‌گرا صورت گرفته است. برخی از این پژوهش‌ها بر تأثیر فرهنگ مشارکت در جوامع مختلف و نحوه ایجاد انگیزه‌های لازم برای مشارکت شهروندان تمرکز دارند (Kher Kaw et al., 2020). برخی دیگر از مطالعات، مشکلات نهادهای دولتی و تصمیم‌گیرندگان را موردبررسی قرار

می‌دهند و راهکارهای مناسبی برای ارتقاء اعتماد و شفافیت در فرایندهای تصمیم‌گیری شهری پیشنهاد می‌دهند (Páramo et al., 2018). بااین‌حال، هرچند در برخی از شهرهای جهانی، تجربیات موفقی در این زمینه مشاهده می‌شود، اما در بسیاری از شهرهای ایران، به‌ویژه در شهرهای کوچک‌تر و کمتر توسعه‌یافته، موانع و چالش‌های زیادی در مسیر تحقق این رویکرد وجود دارد.

شهر بهبهان، به دلیل ویژگی‌های مهاجرپذیری خود، شاهد رشد چشمگیر جمعیت بوده است که این امر به تنوع قومی و فرهنگی در این شهر منجر شده است. همان‌طور که در بسیاری از شهرهای ایران مشاهده می‌شود، این تنوع قومی و تفاوت‌های حزبی به حفظ ساختارهای سنتی مدیریتی کمک کرده است. این موضوع موجب عدم توانایی در جذب مشارکت گسترده شهروندان و کاهش اعتماد به فرایندهای مدیریتی می‌شود. از سوی دیگر، کمبود آگاهی و آموزش در خصوص روش‌های مشارکت و نیز ضعف در نهادهای مشارکتی، مانند شوراهای و سایر ارگان‌های محلی، مانع از شکل‌گیری یک رویکرد مشارکت‌گرای مؤثر می‌شود. علاوه بر این، نبود شفافیت در تصمیم‌گیری‌ها، مشکلاتی در راستای اعتمادسازی و تعامل مؤثر میان شهروندان و مسئولین شهری ایجاد کرده است. این موانع مجموعه‌ای از چالش‌ها را به وجود آورده که بهره‌گیری از رویکرد مدیریت شهری مشارکت‌گرا را در شهر بهبهان با مشکل مواجه کرده است. در این شهر، علی‌رغم برخی از تلاش‌ها برای جلب مشارکت شهروندان در امور شهری، همچنان بسیاری از افراد از فرایندهای تصمیم‌گیری شهری کنار گذاشته می‌شوند و عدم شفافیت، ضعف در نهادهای مشارکتی و فقدان فرهنگ مشارکت عمومی ازجمله مهم‌ترین موانع پیش روی توسعه مدیریت شهری مشارکت‌گرا در این شهر محسوب می‌شود؛ بنابراین، هدف اصلی این مطالعه بررسی و تحلیل مهم‌ترین موانع مشارکت شهروندان بهبهان در مدیریت شهری است. در راستای تبیین هدف اصلی، فرضیه‌های پژوهش به شرح ذیل است:

- بین قومیت‌گرایی و میزان تمایل شهروندان به مشارکت در مدیریت شهری شهر بهبهان رابطه وجود دارد.
- بین نفوذ حزبی و میزان تمایل شهروندان به مشارکت در مدیریت شهری شهر بهبهان رابطه وجود دارد.
- بین ساختار سنتی مدیریت و تمایل شهروندان به مشارکت در مدیریت شهری شهر بهبهان رابطه وجود دارد.
- بین آموزش و عدم‌آگاهی شهروندان و تمایل به مشارکت در مدیریت شهری شهر بهبهان رابطه وجود دارد.

۲ مبانی نظری و پیشینه پژوهش

مشارکت فرایندی بلندمدت است که جامعه را برای ورود به تصمیم‌گیری محلی آماده می‌کند (Alwaer and Cooper, 2020: 18) و مشارکت عمومی اجازه دادن به مردم برای مشارکت در فرایندهای تصمیم‌گیری است که در بهترین حالت خود می‌تواند تصمیم‌گیرندگان را در معرض تجربیات زندگی روزمره مردم و ترجیحات محلی آن‌ها برای یک منطقه قرار دهد و درنهایت منجر به تصمیمات بهتر و آگاهانه‌تر می‌شود همچنین در یک سیستم دموکراسی عمومی مردم باید این حق را داشته باشند که در تصمیم‌گیری‌هایی که بر زندگی آن‌ها و دنیای اطرافشان تأثیرگذار هست مشارکت داشته باشند (Abbot, 2020: 275). مشارکت عمومی درواقع جوامع را قادر می‌سازد تا دیدگاه مشاهدات و نظرات و پیشنهادهای منحصربه‌فرد را برای آینده ارائه دهند (Wilson & Jones, 2020: 145). مدیریت شهری اما واژه‌ای است که به‌طور گسترده استفاده می‌شود و به‌احتمال زیاد هیچ تعریف واحدی وجود ندارد که همه معانی و ابعاد مختلف آن را پوشش دهد، مدیریت شهری اصطلاحی در مدیریت هست که هدفش برقراری تعادل بین توسعه اجتماعی و اقتصادی است و در سال‌های گذشته این واژه (مدیریت شهری) به‌طور فعال برای موضوعات مختلفی ازجمله اداره تنظیم و برنامه‌ریزی محیط‌های پیچیده شهری بکار رفته است (Lycett et al., 2004: 289) و در تعریف نسبتاً جامعی از مدیریت شهری می‌توان گفت که مدیریت شهری فرایند برنامه‌ریزی گسترده‌تری شامل توالی منظم اقدامات جمعی دولت باهدف بهبود محیط شهری است (Hall et al., 2010: 3)؛ و

درمجموع می‌توان گفت آن مدیریت شهری مطلوب هست که از چند بخش شامل ۱- شناسایی مشکلات ۲- تدوین اهداف ۳- توسعه سیاست‌ها ۴- توسعه ترتیبات سازمانی ۵- توسعه برنامه‌ها ۶- توسعه طرح استراتژی ۷- اجرای برنامه‌ها و پروژه‌ها ۸- بهره‌برداری و نگهداری و ۹- ارزیابی تشکیل شده باشد (Biswas et al., 2019: 8). مدیریت مشارکتی اما رویکردی نسبتاً جدید است؛ و به‌عنوان طرحی نو در مدیریت سازمان‌های اداری و سیاسی کشورهای غربی به کار رفت و به‌تدریج در چند دهه اخیر به‌عنوان سبکی نوین در مدیریت سازمان‌های بزرگ و پیچیده امروزی موردتوجه روزافزون قرارگرفته است و اهمیت آن تا بدان حد رسیده است که دانش‌پژوهانی همچون لی پرستون و جیمز پست مشارکت را سومین انقلاب در مدیریت خواندند (حسن‌پور و اسکندری، ۱۳۹۰: ۳۲)؛ و شروع مشارکت مردم را می‌توان به آغاز جنبش برنامه‌ریزی شهری و منطقه‌ای به‌ویژه در ایالات متحده آمریکا در اواخر دهه ۱۹۵۰ و اوایل دهه ۱۹۶۰ دانست. کوشش‌هایی که برای اصلاح محیط با همکاری گروه‌های داوطلبانه‌ی شهروندی آغاز شد. از «جنبش شهر زیبا» تا «مبارزه علیه زاغه‌ها یا نواحی کهنه و فقیرنشین» و پس‌از آن را پوشش می‌دهد (عبدی دانشپور، ۱۳۸۸: ۳۳۷). در همین دوره قوانین متعددی مبتنی بر مشارکت مردم تصویب شد که ماهیت فرایندهای تصمیم‌گیری شهر را تغییر داد؛ اما مفهوم مشارکت در نیمه‌ی اول دهه ۱۹۶۰ در انگلستان مطرح شد. پس‌از آن کشورهای دمکراتیک دیگر از آن استقبال زیاد کردند و امروزه در اکثر کشورهای دنیا مشارکت شهروندان جزء جدایی‌ناپذیر فرایند طرح‌ریزی شهری است (پاپلی یزدی و رجبی، ۱۳۸۷: ۳۳۷) و یکی از اساسی‌ترین حقوق هر فرد در جامعه تحقق حقوق شهروندی هست که مهم‌ترین مکانیسم در رسیدن به آن مشارکت واقعی شهروندان است. مشارکت شهری در جامعه شهری و تحقق شهروندی در عمل پیامدهای مناسب و دوجانبه‌ای هم برای شهروندان و هم برای حکومت‌های محلی و دولت‌های شهری دارد؛ ازجمله بسط توانایی‌های افراد، تقویت حس اعتماد اجتماعی و اطمینان اجتماعی به حکومت محلی و تقویت حس همکاری میان شهروندان و مدیران شهری و احساس تعلق بیشتر به جامعه شهری (نجاتی حسینی، ۱۳۸۰: ۱۴). امروزه یکی از علل اساسی به‌بن‌بست رسیدن هر طرحی ریشه در بی‌توجهی به مشارکت و سهم قابل‌توجه مردم و نهادهای محلی در اجرا دارد (رفعیان، ۱۳۸۹: ۴) و بدون همکاری و مشارکت شهروندان در اداره امور شهر، شهرداری‌ها موفقیت‌های چندانی در دستیابی به اهداف خود ندارند (سعیدنیا، ۱۳۸۲: ۹) که این همکاری و مشارکت خود به طرق مختلف میسر می‌شود و به‌طور مختصر به آن‌ها می‌پردازیم. در این تعریف نسبتاً جامع مشارکت درگیری ذهنی و عاطفی اشخاص در موقعیت‌های گروهی است که آنان را برمی‌انگیزد و برای دستیابی به هدف‌های گروهی یکدیگر را یاری دهند و در مسئولیت کار شریک شوند. این درگیری ذهنی و عاطفی به‌نوعی یادگیری روانشناسی است (طوسی، ۱۳۷۰: ۴۳). نوع دیگر از مشارکت، مشارکت اقتصادی و مالی است. شهرداری به‌عنوان متولی اصلی ارائه خدمات شهری برای تأمین هزینه‌های فعالیت‌های خود از چند منبع اصلی استفاده می‌کند و از دیدگاه اغلب تحلیل‌گران نقش مشارکت مردم در تأمین مالی هزینه‌ها و خدمات شهری بیشتر در زمینه پرداخت عوارض و مالیات متجلی می‌گردد (علوی‌تبار، ۱۳۸۲: ۱۰۵). مشارکت فیزیکی نوع دیگری از مشارکت است که در این مشارکت هر کس بسته به تخصص و توانایی خود در بهبود بخشی به محیط شهری یا کمک به مدیران شهری همکاری می‌کنند و ساده‌ترین نوع مشارکت است (ملکشاهی، ۱۳۹۷: ۳۳۱). مشارکت سیاسی، فرد با اتخاذ تصمیماتی که عمدتاً مبتنی بر رأی‌گیری است در انتخاب مدیران شهری مشارکت می‌کند. البته گاهی هم در قالب اعتراض و تحصن‌های گروهی شکل می‌گیرد تا مدیران شهری مجاب شوند به خواست آنان احترام بگذارند (علیزاده و همکاران، ۱۳۹۲: ۸۰). درمجموع موضوع مشارکت موضوع جدیدی نیست، طی پنجاه سال گذشته مطالعات متعددی در مورد این موضوع انجام شده است و گسترش معانی جدید مشارکت عمومی در فرایند تصمیم‌گیری در امور زندگی اهمیت یا ارتباط خود را از دست نداده است (Bronius & Rigita, 2007: 31). در هر پژوهش علمی، بررسی پیشینه پژوهش‌های مرتبط با موضوع مورد مطالعه برای آگاهی از یافته‌های آن‌ها و درنهایت مقایسه یافته‌های پژوهش

با یافته‌های دیگر پژوهش‌های صورت گرفته از ضروریات است. بنابراین در ادامه، پیشینه پژوهش‌های داخلی و خارجی مرتبط با موضوع تحقیق ارائه می‌شود.

ابطحی و شیانی (۱۳۹۹) طی تحقیقی که داشتند موانع مشارکت در مدیریت شهری را به سه مقوله اصلی و هفت زیر مقوله تقسیم کردند که عبارت‌اند از: بافت شهر (ساختار شهری ضعف محله محوری)، چالش‌های مدیریت کلان‌شهری (مدیریت ناکارآمد و تضاد منافع) و موانع سیاسی قانونی (رویکرد منفی به مشارکت، سیاست زدگی و ضعف قانون) به‌طورکلی در صورت فراهم بودن بسترهای مشارکت به‌ویژه در حال حاضر با توجه به افزایش سطح تحصیلات شهرنشینان و افزایش ضریب نفوذ رسانه‌ها، می‌توان شاهد حضور فعال ساکنین شهر در مدیریت شهری بود. طهماسبی زاده (۱۴۰۱) در پژوهش خود به یافته‌هایی دست‌یافت که نشان می‌دهد ازجمله عوامل محدودکننده در مشارکت محله محور، مشخص نبودن جایگاه مشارکت‌کنندگان در ساختار مدیریت شهری، بی‌توجهی مدیریت شهری به مشارکت، عدم اعتقاد مدیران و مسئولین شهری به مشارکت، تأثیرپذیری مدیریت شهری ازجمله تصمیمات کلان‌کشوری و استانی از مهم‌ترین عوامل محدودکننده مشارکت است؛ که ایجاد ساختار مدیریت واحد شهری، سودآور کردن مشارکت و بکارگیری الگوی تأثیرگذاری مستقیم مشارکت مردمی در مدیریت شهری از عوامل تسهیل‌کننده مشارکت شهروندان است.

ویلسون و تئودور (۲۰۲۰) در پژوهشی در انگلستان با عنوان به‌کارگیری فناوری دیجیتال برای تشویق شهروندان در برنامه‌ریزی شهری به نتایج دست‌یافته‌اند که به درک ما از این‌که چگونه فناوری‌های در دسترس و رایگان می‌توانند موانع مشارکت را کاهش دهند کمک می‌کند، ایشان با به‌کارگیری فناوری جدیدی^۱ شرکت‌کنندگان را قادر می‌سازد تا دیدگاه‌ها و آرزوهای خود را فراتر از روش‌های سنتی‌تر به اشتراک بگذارند، همچنین افراد را تشویق می‌کند تا خلاقیت‌های خود را از طریق نقاشی و صحبت کردن ابراز کنند و درعین‌حال به تشویق خلاقیت‌ها و بیان‌هایی که در مورد آینده می‌شود می‌پردازد. مانتول و ویگار (۲۰۲۱) در پژوهشی با عنوان افزایش مشارکت شهروندان از طریق فیلم مشارکتی در انگلستان به نتایج دست‌یافته‌اند که نشان می‌دهد ساختن فیلم مشارکتی می‌تواند مسائلی را که در فرایندهای برنامه‌ریزی سنتی نادیده گرفته شده است را به نمایش بگذارد و با برجسته کردن این موانع می‌توان بازیگران کلیدی (مدیران شهری) را تحریک کرد تا شهروندان را بیشتر در فرایند تصمیم‌گیری شرکت دهند و همچنین می‌توان فضاهای بیشتری را برای تأمل و بحث ایجاد کرد. فرانسیسکا و همکاران (۲۰۲۲) در مقاله‌ای با عنوان سازوکارهای دولت الکترونیک برای افزایش مشارکت شهروندان و جامعه به بررسی ضرورت نزدیک شدن نهادها به شهروندان مبتنی بر فناوری اطلاعات و ارتباطات پرداخته می‌شود و به این نتیجه می‌رسد که ضرورت نزدیک شدن نهادهای محلی به شهروندان به‌عنوان راهی برای تقویت افزایش مشارکت عمومی همواره موردتوجه قرار گرفته است. از طرفی دولت‌ها برای تعامل با شهروندان، به‌طور فزاینده‌ای بر فناوری اطلاعات و ارتباطات تکیه می‌کند: بنابراین شهرداری‌ها با ابتکاری ازجمله وبسایت‌ها مشارکت شهروندان را ارتقا داده و از آن‌ها به‌عنوان مخازن اطلاعاتی و کانال‌های تعاملی استفاده می‌کنند. کنبل و فورنسیسیر (۲۰۲۳) در پژوهشی با عنوان «مشارکت اجتماعی در برنامه‌ریزی شهری به‌عنوان یک حق بشر» به این نتیجه رسیدند که برای رسیدن به مشارکت اجتماعی واقعی، لازم است ابزارهایی به‌کار گرفته شوند که به‌طور تدریجی و هدمند گروه‌های اجتماعی مستثنی را همراه کند. آلوارادو و همکاران (۲۰۲۴) در پژوهشی با عنوان «مشارکت اجتماعی در برنامه‌ریزی، طراحی و مدیریت فضاهای عمومی: مورد مکزیک» به این نتیجه رسیدند که دولت می‌تواند از مشارکت اجتماعی حمایت کرده و فرآیندهای مشارکتی را در برنامه‌ریزی، طراحی و مدیریت فضاهای عمومی پیاده‌سازی کند.

¹ jigs Audio

۳ روش‌شناسی پژوهش

این پژوهش به لحاظ هدف، کاربردی و از نظر نوع و ماهیت در زمره تحقیقات توصیفی-تحلیلی است. گردآوری داده‌ها با استفاده از روش‌های کتابخانه‌ای و میدانی و با ابزار پرسشنامه محقق ساخته صورت گرفت. جامعه آماری این پژوهش را کلیه افراد بالای ۱۸ سال ساکن در شهر بهبهان تشکیل دادند که با استفاده از فرمول کوکران حجم نمونه ۳۸۲ نفر در نظر گرفته شد که به جهت افزایش روایی و پایایی، تعداد ۴۰۰ نمونه انتخاب شدند و روش نمونه‌گیری تصادفی ساده بوده است. تجزیه و تحلیل داده‌ها با استفاده از تکنیک‌های متعدد (آلفای کرونباخ، کندانال بی، کندانال سی، من ویتنی، اسپیرسون و اسپیرمن) در محیط نرم‌افزار SPSS. ۲۶ صورت گرفته است.

۴ یافته‌های پژوهش

۴/۱ سنجش روایی و پایایی پرسشنامه

منظور از روایی یا اعتبار پرسشنامه این است که مقیاس و محتوای سؤالات تحقیق و مندرج در ابزار گردآوری، دقیقاً اطلاعات متغیرها و موضوع مورد مطالعه را بسنجد. به همین منظور برای اطمینان از روایی پرسشنامه از جهت سنجش عوامل مؤثر بر مدیریت مشارکت شهری از نظر استاد راهنما از اساتید گروه جغرافیا و برنامه‌ریزی شهری دانشگاه شهید چمران اهواز استفاده شده است و در نهایت پرسشنامه محقق مورد تأیید قرار گرفته است. پایایی نیز یعنی اگر یک وسیله اندازه‌گیری برای سنجش یک یا چند متغیر ساخته شده است، در شرایط مشابه و در زمان و مکان دیگری نتایجی مشابه و یا معنادار با تحقیق قبل حاصل شود. دامنه ضریب پایایی بین صفر (عدم ارتباط) تا یک (ارتباط کامل) متغیر است. یکی از روش‌های رایج سنجش پایایی ضریب آلفای کرونباخ است که از آن می‌توان برای تعیین پایایی یک پرسشنامه یا آزمون با تأکید بر همبستگی درونی استفاده کرد؛ و این مهم در نرم‌افزار SPSS قابل اجرا است و نتایج پایایی پرسشنامه پژوهش در جدول ۱ ذکر شده است.

جدول ۱: تعداد متغیرها و میزان ضریب آلفای کرونباخ

تعداد متغیرها	میزان آلفای کرونباخ
۵۰	۰/۸۸

مأخذ: (یافته‌های پژوهش، ۱۴۰۳)

طبق جدول ۱ میزان آلفای محاسبه شده ۰/۸۸ است که نشان‌دهنده همبستگی درونی سؤالات است.

۴/۲ وضعیت جنسیت

بر اساس نتایج حاصل از توزیع پرسشنامه در بین مردم ساکن در شهر بهبهان، ۵۶/۲۵ درصد از پاسخ‌دهندگان را مرد و ۴۳/۷۵ درصد دیگر زن تشکیل داده‌اند. با توجه به نتایج حاصل آزمون من ویتنی (جدول ۳) بین جنسیت و میزان مشارکت رابطه معناداری وجود ندارد و فرضیه تحقیق رد می‌شود و فرضیه صفر تأیید می‌گردد؛ زیرا سطح معناداری (Sig) بیشتر از ۰/۰۵ است.

جدول ۲: وضعیت جنسیت پاسخ‌دهندگان در شهر مورد مطالعه

جنسیت	فراوانی	درصد
مرد	۲۲۵	۵۶/۲۵
زن	۱۷۵	۴۳/۷۵
جمع	۴۰۰	۱۰۰

مأخذ: (یافته‌های پژوهش، ۱۴۰۳)

جدول ۳: آزمون من ویتنی

مشارکت	
۱۹۲۲۸/۵۰۰	من ویتنی
۳۳۷۶۳/۵۰۰	ویلکاکسون
-۰/۲۸۲	ضریب همبستگی
۰/۷۷۸	سطح معناداری

مأخذ: (یافته‌های پژوهش، ۱۴۰۳)

۴,۳ وضعیت تأهل

بر اساس نتایج حاصل از توزیع پرسشنامه به صورت تصادفی بین افراد (نمونه آماری) ساکن در شهر بهبهان (جامعه آماری)، ۵۳ درصد از پاسخ‌دهندگان را مجردها و ۴۷ درصد دیگر را متأهلین تشکیل داده است. با توجه به یافته‌های تحقیق بر اساس نتایج آزمون من ویتنی در جدول ۵، سطح معناداری برابر عدد ۰/۵۰۴ است چون این عدد از ۰/۰۵ بزرگ‌تر است؛ لذا فرض صفر تأیید و فرضیه تحقیق رد می‌شود و عملاً رابطه‌ای بین وضعیت تأهل افراد و میزان مشارکت آن‌ها در مدیریت شهری وجود ندارد.

جدول ۴: وضعیت تأهل افراد پاسخ‌دهنده در شهر مورد مطالعه

وضعیت تأهل	فراوانی	درصد
مجرد	۲۱۲	۵۳
متأهل	۱۸۸	۴۷
جمع	۴۰۰	۱۰۰

مأخذ: (یافته‌های پژوهش، ۱۴۰۳)

جدول ۵: آزمون من ویتنی

مشارکت	
۱۸۶۶۳/۵۰۰	من ویتنی
۳۲۵۲۴/۵۰۰	ویلکاکسون
-۰/۶۶۸	ضریب همبستگی
۰/۵۰۴	سطح معناداری

مأخذ: (یافته‌های پژوهش، ۱۴۰۳)

۴,۴ وضعیت سن

بر اساس نتایج به دست آمده، ۵۹/۲۵ درصد پاسخ‌گویان سنی بین ۱۸ تا ۲۸ سال داشته که بیشترین درصد پاسخ‌دهندگان در همین گروه سنی می‌باشند. دیگر رده‌های سنی به ترتیب ۲۹ تا ۳۹ سال ۲۳/۵ درصد، ۴۰ تا ۵۰ سال ۱۱/۷۵ درصد و کمترین میزان پاسخ‌دهندگان نیز مربوط به رده سنی ۵۱ سال به بالا بوده است با ۵/۵ درصد. با توجه به یافته‌های تحقیق و آزمودن میزان همبستگی این دو متغیر با استفاده از تکنیک ضریب همبستگی پیرسون، بین دو متغیر سن و میزان تمایل به مشارکت در مدیریت شهری رابطه‌ای وجود ندارد؛ زیرا بر اساس داده‌های جدول ۷، سطح معناداری به دست آمده برابر ۰/۳۲۱ است و چون این عدد بزرگ‌تر از ۰/۰۵ است پس فرضیه تحقیق رد می‌شود.

جدول ۶: وضعیت سن پاسخ‌دهندگان در شهر مورد مطالعه

سن	فراوانی	درصد
۱۸ تا ۲۸	۲۳۷	۵۹/۲۵
۲۹ تا ۳۹	۹۴	۲۳/۵۰
۴۰ تا ۵۰	۴۷	۱۱/۷۵
۵۱ به بالا	۲۲	۵/۵۰
جمع	۴۰۰	۱۰۰

جدول ۷: ضریب همبستگی پیرسون دو متغیر سن و مشارکت

سن	ضریب همبستگی پیرسون	
	سطح معناداری	تعداد
	۰/۰۵۰	۱
مشارکت	ضریب همبستگی پیرسون	
	سطح معناداری	تعداد
	۰/۰۵۰	۱

مأخذ: (یافته‌های پژوهش، ۱۴۰۳)

۴/۵ وضعیت سواد

طبق نتایج به‌دست‌آمده، ۴۰ درصد پاسخ‌گویان دارای مدرک لیسانس بوده که بیشترین فراوانی در بین پاسخ‌دهندگان از منظر سواد است و به ترتیب دیپلم و فوق‌دیپلم با درصد ۲۸/۵ در رتبه دوم است، زیر دیپلم ۱۷/۵ درصد و فوق‌لیسانس و بالاتر با ۱۳ درصد کمترین فراوانی را در بین پاسخ‌دهندگان دارند.

جدول ۸: وضعیت تحصیلات پاسخ‌دهندگان در شهر مورد مطالعه

وضعیت سواد	فراوانی	درصد
زیر دیپلم	۷۰	۱۷/۵
دیپلم و فوق‌دیپلم	۱۱۴	۲۸/۵
لیسانس	۱۶۴	۴۱
فوق و فوق‌لیسانس به بالا	۵۲	۱۳
جمع	۴۰۰	۱۰۰

مأخذ: (یافته‌های پژوهش، ۱۴۰۳)

در این قسمت برای پی بردن به این نکته که آیا بین میزان تحصیلات افراد و میل به مشارکت آن‌ها در مدیریت شهری رابطه معناداری وجود دارد یا نه آزمون همبستگی کندال C استفاده کردیم. از این نوع ضریب همبستگی زمانی استفاده می‌کنیم که بخواهیم همبستگی بین دو متغیر رتبه‌ای را بررسی کنیم و نکته مهم این‌که نباید تعداد سطوح دو متغیر رتبه‌ای برابر باشد و مقدار ضریب این همبستگی رتبه‌ای بین ۱- و ۱+ است، $\text{sig} < 0/05$ سطح معنی‌داری ما باید کمتر از ۵ صدم باشد تا فرض صفر ما رد و فرضیه تحقیق تأیید شود. نتایج این آزمون در جدول ۹ نشان می‌دهد که سطح معنی‌داری ۰/۹۳۶ است و چون این عدد از ۰/۰۵ بیشتر است پس فرضیه تحقیق رد می‌شود و نتیجه می‌گیریم بین میزان تحصیلات و مشارکت در مدیریت شهری هیچ‌گونه رابطه‌ای وجود ندارد.

جدول ۹: ضریب همبستگی کندال سی رابطه تحصیلات و میزان مشارکت

ارزش	خطای استاندارد	ضریب همبستگی	سطح معناداری
۰/۰۰۳	۰/۰۴۲	۰/۰۸۱	۰/۹۳۶
۴۰۰			

مأخذ: (یافته‌های پژوهش، ۱۴۰۳)

۴،۶ وضعیت اشتغال

بر اساس نتایج به دست آمده، ۳۳ درصد از پاسخ دهندگان محصل و دانشجو ۲۸/۷۵ درصد کارمند، ۲۵/۷۵ درصد دارای شغل آزاد، ۹/۵ درصد خانه دار و بالاخره ۳ درصد یعنی کمترین فراوانی مربوط به بازنشستگان است. مطابق با یافته های تحقیق در جدول ۱۱ نتایج به دست آمده آزمون کندال بی برای رابطه دو متغیر شغل افراد و میزان مشارکت در مدیریت شهری نشان دهنده این مطلب است که چون مقدار سطح معناداری به دست آمده از عدد ۰/۰۵ بیشتر است پس عملاً بین این دو متغیر رابطه معناداری وجود ندارد.

جدول ۱۰: وضعیت اشتغال پاسخ دهندگان در شهر بهبهان

وضعیت اشتغال	فراوانی	درصد
محصل و دانشجو	۱۳۲	۳۳
کارمند	۱۱۵	۲۸/۷۵
آزاد	۱۰۳	۲۵/۷۵
خانه دار	۳۸	۹/۵
بازنشسته	۱۲	۳
جمع	۴۰۰	۱۰۰

مأخذ: (یافته های پژوهش، ۱۴۰۳)

جدول ۱۱: ضریب همبستگی کندال بی شغل افراد و میل به مشارکت

ارزش	خطای استاندارد	ضریب همبستگی	سطح معناداری
۰/۰۰۷	۰/۰۳۹	۰/۰۹۲	۰/۸۴۲
۴۰۰			

مأخذ: (یافته های پژوهش، ۱۴۰۳)

۴،۷ وضعیت درآمد

بر اساس نتایج حاصل از توزیع پرسشنامه در شهر بهبهان ۲۹/۲۵ درصد پاسخ گویان درآمدی کمتر از ۷ میلیون تومان، ۲۸ درصد درآمدی از ۱۴ تا ۲۰ میلیون تومان، ۲۶/۲۵ درصد درآمدی از ۷ تا ۱۳ میلیون تومان و نهایتاً ۱۶/۲۵ درصد از پاسخ گویان درآمدی بالاتر از ۲۰ میلیون داشتند.

جدول ۱۲: وضعیت درآمد پاسخ دهندگان در شهر بهبهان

وضعیت اشتغال	فراوانی	درصد
کمتر از ۷ میلیون	۱۱۸	۲۹/۵۰
از ۷ تا ۱۳ میلیون	۱۰۵	۲۶/۲۵
از ۱۴ تا ۲۰ میلیون	۱۱۲	۲۸
از ۲۰ میلیون بالاتر	۶۵	۱۶/۲۵
جمع	۱۰۰	۱۰۰

مأخذ: (یافته های پژوهش، ۱۴۰۳)

۴،۸ محاسبه ضریب همبستگی پیرسون بین دو متغیر نفوذ حزبی و میل به مشارکت

با استفاده از تکنیک ضریب همبستگی پیرسون به بررسی فرضیه اول تحقیق (وجود رابطه معنادار بین نفوذ حزبی و میزان مشارکت در مدیریت شهری) پرداختیم. نتایج این آزمون در جدول ۱۳ آمده که با مشاهده جدول مربوطه و نتایج به دست آمده واضح است که سطح معناداری ما (Sig) از ۰/۰۵ کمتر است؛ لذا رابطه معناداری

بین دو متغیر موردبررسی برقرار است و فرضیه صفر رد می‌شود و با توجه به عدد (۰/۲۱۲) که میزان شدت ضریب همبستگی پیرسون را نشان می‌دهد، چون مقدار ضریب مثبت است، می‌توان نتیجه گرفت که ارتباط این دو متغیر مستقیم است (اگر متغیر الف افزایش یابد متغیر ب نیز افزایش می‌یابد) و هرچقدر که این مقدار به عدد یک نزدیک‌تر باشد میزان شدت آن نیز بیشتر می‌شود. لازم به ذکر است: بدانیم که چون در تحقیق حاضر نفوذ حزبی به‌عنوان یکی از موانع مشارکت در مدیریت شهری موردبررسی قرارگرفته است پس طبیعتاً با افزایش نفوذ حزبی (به‌عنوان متغیر الف) عدم تمایل به مشارکت در مدیریت شهری (به‌عنوان متغیر ب) نیز افزایش می‌یابد.

جدول ۱۳: آزمون فرضیه اول ضریب همبستگی پیرسون

مشارکت	ضریب همبستگی پیرسون		نفوذ حزبی
	سطح معناداری	مشارکت	
	تعداد	۱	
مشارکت	ضریب همبستگی پیرسون	۰/۲۱۲**	نفوذ حزبی
	سطح معناداری	۰/۰۰۰	مشارکت
	تعداد	۴۰۰	نفوذ حزبی
نفوذ حزبی	ضریب همبستگی پیرسون	۰/۲۱۲**	مشارکت
	سطح معناداری	۰/۰۰۰	نفوذ حزبی
	تعداد	۴۰۰	مشارکت

مأخذ: (یافته‌های پژوهش، ۱۴۰۳)

۴٫۹ محاسبه ضریب همبستگی پیرسون و اسپیرمن بین دو متغیر قومیت‌گرایی و میل به مشارکت

در راستای فریضه دوم تحقیق (وجود رابطه معنادار بین قومیت‌گرایی و میزان تمایل به مشارکت) با استفاده از همبستگی پیرسون به بررسی این رابطه پرداخته‌شده است و برای اطمینان بیشتر از این ارتباط از ضریب همبستگی اسپیرمن نیز استفاده کردیم که نتایج حاصله در جداول (۱۴) و (۱۵) بیانگر این مهم است: بر اساس نتایج به‌دست‌آمده چون میزان سطح معناداری (Sig) از ۰/۰۵ در هر دو ضریب همبستگی کمتر است؛ بنابراین فرضیه صفر رد می‌شود، به این معنا که بین دو متغیر ما رابطه‌ای معنادار وجود دارد و چون درصد ضریب به‌دست‌آمده مثبت و نزدیک به یک است (۸۲۱، پیرسون) و (۰/۶۱۴، اسپیرمن) است رابطه‌ای با شدت بالا بین دو متغیر برقرار است. این ارتباط مستقیم است: بدین معنا که با افزایش متغیر الف متغیر ب هم افزایش پیدا می‌کند و چون فرض ما بر این منوال هست که قومیت‌گرایی مانع مدیریت مشارکت‌گرا می‌شود پس نتیجه می‌گیریم که با افزایش قومیت‌گرایی میزان میل کاهش به مشارکت در مدیریت شهری نیز افزایش پیدا می‌کند.

جدول ۱۴: ضریب همبستگی پیرسون

مشارکت	ضریب همبستگی پیرسون		قومیت‌گرایی
	سطح معناداری	مشارکت	
	تعداد	۱	
مشارکت	ضریب همبستگی پیرسون	۰/۸۲۱**	قومیت‌گرایی
	سطح معناداری	۰/۰۰۰	قومیت‌گرایی
	تعداد	۴۰۰	قومیت‌گرایی
قومیت‌گرایی	ضریب همبستگی پیرسون	۰/۸۲۱**	مشارکت
	سطح معناداری	۰/۰۰۰	قومیت‌گرایی
	تعداد	۴۰۰	قومیت‌گرایی

مأخذ: (یافته‌های پژوهش، ۱۴۰۳)

جدول ۱۵: ضریب همبستگی اسپیرمن

مشارکت	ضریب همبستگی اسپیرمن	مشارکت	قویت‌گرایی
۱/۰۰۰	۰/۶۱۴**	ضریب همبستگی اسپیرمن	۰/۶۱۴**
	۰/۰۰۰	سطح معناداری	۰/۰۰۰
۴۰۰	۴۰۰	تعداد	۴۰۰
۱/۰۰۰	۰/۶۱۴**	ضریب همبستگی اسپیرمن	۱/۰۰۰
	۰/۰۰۰	سطح معناداری	۰/۰۰۰
۴۰۰	۴۰۰	تعداد	۴۰۰

۴،۱۰ محاسبه ضریب همبستگی پیرسون بین دو متغیر ساختار سنتی و میل به مشارکت

در راستای فرضیه سوم تحقیق (وجود رابطه معنادار بین حفظ ساختار سنتی و میزان مشارکت در مدیریت شهری) که با ضریب همبستگی پیرسون موردسنجش قرارگرفته است، خروجی این سنجش به صورت داده‌هایی در جدول (۱۶) بیانگر این موضوع هست که میزان سطح معناداری کمتر از ۰/۰۵ است پس فرض صفر ما رد می‌شود به این معنا که بین دو متغیر حفظ ساختار سنتی و میزان مشارکت در مدیریت شهری رابطه‌ای معنادار وجود دارد و چون درصد ضریب این رابطه ۷۶۸؛ و مثبت هست پس رابطه مستقیم بین این دو متغیر وجود دارد با اطمینان بالا و از آنجایی که ساختار سنتی در تحقیق حاضر به عنوان مانعی بر سر راه مدیریت مشارکت گرا موردبررسی قرارگرفته است نتیجه می‌گیریم که این رابطه مستقیم بین دو متغیر به این معنا هست که حفظ ساختار سنتی باعث کاهش میل افراد به مشارکت در مدیریت شهری می‌شود.

جدول ۱۶: ضریب همبستگی پیرسون

مشارکت	ضریب همبستگی پیرسون	مشارکت	مدیریت سنتی
۱	۰/۷۶۸**	ضریب همبستگی پیرسون	۰/۷۶۸**
	۰/۰۰۰	سطح معناداری	۰/۰۰۰
۴۰۰	۴۰۰	تعداد	۴۰۰
۱	۰/۷۶۸**	ضریب همبستگی پیرسون	۱
	۰/۰۰۰	سطح معناداری	۰/۰۰۰
۴۰۰	۴۰۰	تعداد	۴۰۰

مأخذ: (یافته‌های پژوهش، ۱۴۰۳)

۴،۱۱ محاسبه ضریب همبستگی اسپیرمن رابطه دو متغیر نگرش‌ها و عقاید ناپایدار و میل به مشارکت

در راستای فرضیه چهارم تحقیق (وجود رابطه بین نگرش‌ها و عقاید ناپایدار و میزان مشارکت در مدیریت شهری) با استفاده از ضریب همبستگی اسپیرمن به بررسی این ارتباط پرداختیم، نتایج حاصل از این بررسی در جدول ۱۷ آمده است، با توجه به نتایج حاصله پرواضح است که چون میزان سطح معناداری ما (Sig) از ۰/۰۵ کمتر است فرض صفر رد است و بین دو متغیر ما رابطه‌ای معنادار برقرار است و میزان شدت این رابطه رو با توجه به درصد ضریب اسپیرمن (۰/۳۴۱) مورد ارزیابی قرار می‌دهیم لازم به ذکر است که با توجه به همین ضریب ۰/۳۴۱ که مثبت هست می‌توانیم بگوییم که ارتباط این دو متغیر مستقیم است یعنی با افزایش متغیر الف مقدار متغیر ب نیز افزایش پیدا می‌کند.

جدول ۱۷: ضریب همبستگی اسپیرمن

عقاید ناپایدار	مشارکت	
۰/۳۴۱**	۱/۰۰۰	ضریب همبستگی اسپیرمن
۰/۰۰۰		سطح معناداری
۴۰۰	۴۰۰	تعداد
۱/۰۰۰	۰/۳۴۱**	ضریب همبستگی اسپیرمن
	۰/۰۰۰	سطح معناداری
۴۰۰	۴۰۰	تعداد

مأخذ: (یافته‌های پژوهش، ۱۴۰۳)

۴/۱۲ محاسبه ضریب همبستگی پیرسون بین دو متغیر عدم آگاهی و آموزش و میزان مشارکت

در راستای فرضیه پنجم تحقیق (وجود ارتباط میان آموزش و آگاهی بخشی و میزان مشارکت در مدیریت شهری) با استفاده از تکنیک پیرسون در نرم‌افزار SPSS داده‌هایی به‌دست‌آمده که نتایج این داده‌ها در جدول (۱۸) گزارش شده است، نتایج به‌دست‌آمده حاکی از این است که چون سطح معناداری ما (Sig) کمتر از ۰/۰۵ است فرضیه صفر ما رد است و میان این دو متغیر رابطه‌ای معناداری وجود دارد و با توجه به درصد ضریب پیرسون که معادل ۰/۸۳۴ است و به ۱+ یک نزدیک است می‌توان نتیجه گرفت که میان این دو متغیر ارتباطی مستقیم و خیلی شدید برقرار است به این معنا که با افزایش متغیر الف متغیر ب هم افزایش می‌یابد؛ یعنی با افزایش آموزش و آگاهی بخشی میل به مشارکت در مدیریت شهری نیز افزایش پیدا می‌کند.

جدول ۱۸: ضریب همبستگی پیرسون

عدم آگاهی	مشارکت	
۰/۸۳۴**	۱	ضریب همبستگی پیرسون
۰/۰۰۰		سطح معناداری
۴۰۰	۴۰۰	تعداد
۱	۰/۸۳۴**	ضریب همبستگی پیرسون
	۰/۰۰۰	سطح معناداری
۴۰۰	۴۰۰	تعداد

مأخذ: (یافته‌های پژوهش، ۱۴۰۳)

۵ بحث و نتیجه‌گیری

در دهه‌های اخیر، با گسترش شهرنشینی و رشد جمعیت شهری، نیاز به رویکردهای مدیریتی نوین برای حل مشکلات شهری بیش‌ازپیش محسوس شده است. یکی از این رویکردها، مدیریت مشارکتی است که به‌عنوان یک شیوه‌ی کارآمد در جلب مشارکت همه‌ی ارکان جامعه از جمله شهروندان، سازمان‌ها، گروه‌های اجتماعی و دیگر نهادها در فرایندهای تصمیم‌گیری و اجرایی شهر معرفی شده است. این مدل مدیریتی به‌دنبال افزایش همکاری و مشارکت فعالانه شهروندان است که می‌تواند به بهبود تصمیم‌گیری‌ها، ارتقاء رضایت عمومی و پاسخگویی به نیازهای مردم منجر شود. همچنین، با حذف موانع و چالش‌های موجود، این نوع از مدیریت می‌تواند به تحقق عدالت اجتماعی و سیاسی در سطح شهرها کمک کند.

با بررسی داده‌های پژوهش در شهر بهبهان، موانع مختلفی بر سر راه مشارکت شهروندان در مدیریت شهری شناسایی شده است. اولین مانع، عدم آگاهی و آموزش است که منجر به ناآگاهی مردم از حقوق طبیعی خود

می‌شود و این به‌نوبه خود موجب کاهش میل به مشارکت در فرآیندهای مدیریتی می‌گردد. این یافته با پژوهش‌های دیگر هم‌راستا است، به‌ویژه مطالعه ابطحی و شیانی (۱۳۹۹) که به چالش‌های آموزشی و اطلاع‌رسانی اشاره کرده‌اند. رابطه قوی بین عدم آگاهی و مشارکت، در تحقیق حاضر نیز تأیید شده است، به‌طوری‌که با افزایش آموزش و آگاهی، میل به مشارکت نیز افزایش می‌یابد.

دومین مانع، قومیت‌گرایی است که در شهرهایی با تنش‌های قومی و گروهی می‌تواند مانع از شکل‌گیری مشارکت مؤثر شود. پژوهش‌های انجام‌شده در دیگر شهرها نیز به این موضوع پرداخته‌اند. برای مثال، طهماسبی زاده (۱۴۰۱) اشاره کرده است که یکی از عوامل محدودکننده در مشارکت، تفاوت‌های گروهی و قومیتی است که باعث محدودیت در مشارکت محله‌محور می‌شود. در پژوهش حاضر، قومیت‌گرایی به‌عنوان یکی از مهم‌ترین موانع مشارکت در بهبهان شناسایی شده است. حفظ ساختار سنتی مدیریت به‌عنوان سومین مانع در مدیریت مشارکتی مطرح است. در تحقیق حاضر، این مقوله به‌ویژه در سیستم سیاسی ایران که غالباً تصمیم‌گیری‌ها در دست نهادهای دولتی و گروه‌های سیاسی قرار دارد، محدودیت‌هایی را برای مشارکت ایجاد کرده است. یافته‌های این پژوهش در این بخش با یافته‌های پژوهش‌های قبلی همچون ابطحی و شیانی (۱۳۹۹) هم‌راستا است که به ساختارهای سنتی و عدم اعتقاد به مشارکت اشاره کرده‌اند.

مورد چهارم، نفوذ حزبی است که در این تحقیق بر نقش منافع حزبی در جلوگیری از مشارکت شهروندان تأکید شده است. این یافته با مطالعات ویلسون و تئودور (۲۰۲۰) هم‌خوانی دارد که در آن‌ها بر سیاست‌زدگی و تأثیر منافع گروهی در فرآیندهای تصمیم‌گیری تأکید شده است.

نکته دیگر که در این تحقیق به آن پرداخته شد، عدم ارتباط تحصیلات با میزان مشارکت است که به نظر می‌رسد افراد تحصیل‌کرده نیز به دلیل عواملی چون قومیت‌گرایی، ساختار سنتی مدیریت و آگاهی پایین مسئولین از توانمندی‌های این گروه، انگیزه کافی برای مشارکت در تصمیم‌گیری‌های شهری را ندارند. این نکته می‌تواند به‌ویژه در مقایسه با پژوهش‌های فرانسسیسکا و همکاران (۲۰۲۲) و کنبل و فورنیسیر (۲۰۲۳) که به‌ضرورت تقویت مشارکت اجتماعی در سطوح مختلف اشاره کرده‌اند، موردبررسی قرار گیرد.

پژوهش‌های مختلف داخلی و خارجی که در پیشینه پژوهش به آن‌ها اشاره شده است، به‌ویژه تحقیقات ابطحی و شیانی (۱۳۹۹) و طهماسبی زاده (۱۴۰۱)، به‌طور مشابهی به عوامل مختلف محدودکننده در مشارکت مردم در مدیریت شهری پرداخته‌اند. یکی از شباهت‌های برجسته، اشاره به ساختارهای مدیریتی ناکارآمد و سیاست‌زدگی است که می‌تواند به‌طور مستقیم بر میزان مشارکت تأثیر بگذارد. همچنین، تحقیق ویلسون و تئودور (۲۰۲۰) و مانئول و ویگار (۲۰۲۱) نشان می‌دهند که ابزارهای نوین مانند فناوری دیجیتال و روش‌های مشارکتی مانند فیلم‌سازی می‌توانند نقش مهمی در کاهش موانع مشارکت و افزایش انگیزه شهروندان ایفا کنند.

این پژوهش، برخلاف برخی دیگر از مطالعات که به ابزارهای نوین اشاره کرده‌اند، بیشتر بر موانع سنتی و فرهنگی تمرکز داشته و در این زمینه به‌ویژه بر اهمیت آموزش و آگاهی و همچنین چالش‌های قومیتی و حزبی تأکید کرده است. با توجه به نتایج پژوهش و موانع شناسایی‌شده در مسیر مشارکت شهروندان در مدیریت شهری شهر بهبهان، راهکارهای اجرایی زیر پیشنهاد می‌شود:

۱) ارتقای آگاهی و آموزش شهروندان: - برگزاری کارگاه‌های آموزشی درباره حقوق شهروندی، فرآیندهای تصمیم‌گیری شهری و اهمیت مشارکت اجتماعی. - طراحی و اجرای کمپین‌های اطلاع‌رسانی از طریق رسانه‌های محلی، شبکه‌های اجتماعی و ابزارهای دیجیتال. - توسعه دوره‌های آموزشی آنلاین و حضوری برای گروه‌های مختلف جامعه، به‌ویژه جوانان و زنان. - ایجاد بسترهای آموزشی در مدارس و دانشگاه‌ها برای ترویج فرهنگ مشارکت از سنین پایین.

۲) کاهش تأثیر قومیت‌گرایی در مدیریت شهری: - تشکیل شوراهای محلی متشکل از نمایندگان اقوام مختلف به‌منظور ایجاد همگرایی اجتماعی. - برگزاری نشست‌ها و گفت‌وگوهای بین فرهنگی برای تقویت درک متقابل و کاهش تعصبات قومی. - تدوین سیاست‌های شهری مبتنی بر برابری اجتماعی و مشارکت همه‌جانبه اقوام در مدیریت محلی. - استفاده از رسانه‌ها و شبکه‌های اجتماعی برای گسترش پیام‌های همبستگی و وحدت.

۳) اصلاح ساختارهای سنتی مدیریتی و تقویت نقش شهروندان در تصمیم‌گیری‌ها: - تدوین و اجرای قوانین و مقرراتی که نقش شهروندان را در تصمیم‌گیری‌های شهری تقویت کند. - توسعه مدل‌های دموکراتیک در مدیریت شهری ازجمله «بودجه‌ریزی مشارکتی» و «پلتفرم‌های شهروندی». - افزایش شفافیت در فرآیندهای تصمیم‌گیری شهری از طریق انتشار اطلاعات و گزارش‌های عمومی. - حمایت از نهادهای مردمی و سازمان‌های غیردولتی که در حوزه مشارکت شهری فعالیت می‌کنند.

۴) کاهش نفوذ حزبی و سیاست‌زدگی در مدیریت شهری: - تقویت قوانین و مقرراتی که از تأثیر منافع حزبی بر فرآیندهای تصمیم‌گیری شهری جلوگیری کند. - ایجاد نهادهای نظارتی مستقل برای کنترل نفوذ احزاب در مدیریت شهری. - تشویق نخبگان و متخصصان مستقل برای شرکت در تصمیم‌گیری‌های شهری و کاهش تأثیر جناح‌بندی‌های سیاسی. - راه‌اندازی سیستم‌های رأی‌گیری و نظرسنجی مردمی برای افزایش شفافیت و پاسخگویی مدیران شهری.

۵) بهره‌گیری از فناوری‌های نوین برای افزایش مشارکت شهروندان: - ایجاد پلتفرم‌های دیجیتال برای دریافت نظرات، پیشنهادات و رأی‌گیری درباره مسائل شهری. - استفاده از ابزارهای چندرسانه‌ای مانند فیلم‌سازی و مستندهای اجتماعی برای آگاهی‌بخشی عمومی. - توسعه اپلیکیشن‌های موبایلی برای ارتباط مستقیم شهروندان با مدیریت شهری. - بهره‌گیری از هوش مصنوعی و داده‌کاوی برای تحلیل نیازهای شهروندان و بهینه‌سازی تصمیم‌گیری‌ها.

۶) افزایش انگیزه مشارکت در میان اقشار تحصیل‌کرده: - ایجاد فرصت‌های واقعی برای مشارکت فارغ‌التحصیلان و نخبگان در تصمیم‌گیری‌های شهری. - تشکیل انجمن‌های علمی-کاربردی شهری که بتوانند از دانش و تخصص جوانان و دانشجویان بهره ببرند. - اجرای طرح‌های پژوهشی مشترک میان دانشگاه‌ها و مدیریت شهری برای حل مشکلات شهری. - ارائه مشوق‌های مادی و معنوی به افراد تحصیل‌کرده‌ای که در امور مشارکتی شهری فعال هستند. - اجرای این راهکارها می‌تواند به افزایش سطح مشارکت شهروندان در مدیریت شهری، کاهش موانع اجتماعی و فرهنگی و بهبود کیفیت تصمیم‌گیری‌های شهری در بهبهان منجر شود.

References

- 0 Ammi, F., Alroaia, Y. (2020). The analysis of factors influencing on developing desert tourism based on health tourism (Case study: Maranjab Desert), Regional Planning. 10(39): 125-140. [In Persian]. DOI: 20.1001.1.22516735.1399.10.39.9.1
- 0 Abbasi, R., Mousavi, S.M., Tohidian, Y., Shabani, I., Asadi, A.R (2019). *Investigating participatory management with an emphasis on the system of acceptance and suggestions in Iran's administrative organization*. Quarterly Journal of New Research Approaches in Management and Accounting, 4(45), 193-213. [In Persian]
- 0 Abbot, C. (2020). *Losing the local public participation and Legal expertise in planning law*. Lagal studies, 40(2), 269-285.

- 0 Abdi Daneshpour, Z (2009). *An introduction to planning theories with special emphasis on urban planning*. Publications of Shahid Beheshti University, 291. [In Persian]
- 0 Abtahi, S. H., Shiani, M (2021). *Acknowledging people's participation obstacles in Tehran's urban management: an analyses of qualitative content*. *Community Development (Rural and Urban)*, 12(2), 643-655. doi: 10.22059/jrd.2021.319833.668632 [In Persian]
- 0 Alavi Tabar, A (2003). *Participation in the administration of city affairs: Examining the pattern of citizens' participation in the administration of city affairs (international and Iranian experiences)*. Publisher: Organization of Municipalities of the country, second edition. 152. [In Persian]
- 0 Alipour, P., Zahedi, M.J., Shani, M (2009). Investigating the relationship between trust and social participation in Tehran. *Iranian Sociological Association*, 10(2), 109-135. [In Persian]
- 0 Alizadeh, K., Razavinejad, M., Radfar, M (2013). *Investigating the role and participation of people in administrating urban affairs (A case study of zone 10 Mashhad)*. *Urban Structure and Function Studies*, 1(1), 61-87. [In Persian]
- 0 Alvarado Vazquez, S., Madureira, A. M., Ostermann, F. O., & Pfeffer, K. (2024). Social participation in planning, design, and management of public spaces: The case of Mexico. *Planning Practice & Research*, 39(4), 565-596. <https://doi.org/10.1080/02697459.2024.2315391>
- 0 Alvarado Vazquez, S., Madureira, M., Ostermann, F., & Pfeffer, K. (2023) Challenges of public space management in Mexico, *Cities*, 146, pp. 104743. doi:10.1016/j.cities.2023.104743 Angotti, T., & Irazábal, C. (2017) Planning Latin American Cities, *Latin American Perspectives*, 44 (2), pp. 4-17. doi:10.1177/0094582x16689556
- 0 Alwaer, H., & Cooper, L. (2020). *Changing the focus: viewing design-led events within collaborative planning Sustainability (Switzerland)*. Sustainability, 12(8), 3365; <https://doi.org/10.3390/su12083365>
- 0 Arango Cuartas, S., & López Valencia, A. P. (2021). Diseño Urbano Participativo Del Espacio Público. *Una herramienta de apropiación social*, *Bitácora Urbano Territorial*, 31(3), pp. 13-26. doi:10.15446/bitacora.v31n3.86798
- 0 Berkpour, N., Goharipour, H., Karimi, M (2010). *Evaluation of the performance of municipalities based on the measurement of people's satisfaction with municipal services (case sample of districts 1 and 11 of Tehran)*. *Two Quarterly Journals of Urban Management*, 8(25), 203-218. [In Persian]
- 0 Biswas, R., Jana, A., Arya, K., & Ramamirtham, K. (2019). *A good governance framework for Urban Management*. *Journal of urban management*, 8(2), 225-236
- 0 Bronius, N., & Rigita, T. (2007). *Public participation in City Governance Decision-Making Theoretical Approach*. *Engineering Economics*, 54(4), 27-35
- 0 Cawthorne, J. (2010). *Leading Form the middle of the Organization: An Examination of shared Leadership in Academic Libraries*. *Journal of Academic Librarianship*, 36(2), 151-157. DOI: 10.1016/j.acalib.2010.01.006

- 0 Chitrakar, R. M., Baker, D. C., & Guaralda, M. (2022). How accessible are neighbourhood open spaces? Control of public space and its management in contemporary cities, *Cities*, 131, pp. 103948. [doi:10.1016/j.cities.2022.103948](https://doi.org/10.1016/j.cities.2022.103948)
- 0 Francisca, T.R., Joaquim, F.F., Esteves, A., Angel, T., & Yolanda, R. (2022). E-government mechanisms to enhance the Participation of citizens and society. *Journal of Technology in society*, 70(2): 101978. DOI: [10.1016/j.techsoc.2022.101978](https://doi.org/10.1016/j.techsoc.2022.101978)
- 0 Ghaffari, Gh., Jamshidzadeh, I (2-11). *Examining the obstacles, problems and solutions of people's development*. Tehran: Society and Culture Publications, General Department of Social and Cultural Studies of the municipality. [In Persian]
- 0 Ghosh, S., Kumari, G., & Kumari, R. (2022). *Assessing spatiotemporal dynamic of land surface temperature and satellite-derived indices for new town Development and Suburbanization planning*. *Urban Governance*, 2(1), 144-156. Doi: <https://doi.org/10.1016/J.ugi.2022.05.001>.
- 0 Hafez Niya, M.R (2011). *An introduction to research methods in humanities*. Semit Publications, 7th edition. [In Persian]
- 0 Hafner Fink, M. (2012). *Political participation, democratization and citizens Values in Europe*. *TEORIJA in praksalet*, 49(3), 544-565.
- 0 Hall, P., & Tewdwr-jones, M. (2010). *Urban and regional planning*. (5 Th Ed) London: Routledge.
- 0 Hassanpour, A., Eskandari, M (2011). *Examining the obstacles to the implementation of the proposal system in government organizations from the perspective of employees*. *Journal of Development and Transformation Management*, 3(6), 31-38. [In Persian]
- 0 Jausus, N., & Said, H. (2014). Barries to participation in Neigh bourhood public Space Maintenance. Paper presented in the first international conference of IASUR (international Alliance for sustainable Urbanization and Regeneration) Kashiwa city, Chiba.
- 0 Khadem Al-Hosseini, A., Arefpour, S (2011). Participatory urban planning and the place of people in urban planning. *Geographical Perspectives (Human Studies)*, 7(19), 108-123. [In Persian]
- 0 Kher Kaw, J., Lee, H., & Sameh, W. (2020). *The Hidden Wealth of Cities Creating, Financing, and Managing Public Spaces, 1st ed. (International Bank for Reconstruction and Development/the World Bank)*. DOI: [10.1596/978-1-4648-1449-5](https://doi.org/10.1596/978-1-4648-1449-5)
- 0 Knebel, N. M. P., & Fornasier, M. D. O. (2023). Social participation in urban planning as a human right. *Revista Direito e Práxis*, 14(3), 1686-1713. <https://doi.org/10.1590/2179-8966/2022/62903>
- 0 Kribis, A. (2013). *Political participation and none, democratic political Culture in Western Europe East – centera1 Europe and post yogos1ov 1oanheies*. *Democracy in transition*, 225-251.
- 0 Lyceet, M., Rassau, A., & Danson, j. (2004). Programme management: A critical review. *International journal of project management*, 22(4), 289-299.
- 0 Mahmoudi Pati, F., fallahzade, S (2018). Evaluating the urban participation barriers in Iran using Fuzzy Interpretive Structural Modeling. *Scds.*, 7 (2):119-145 URL: <http://journals.sabz.ac.ir/scds/article-1-594-fa.html>. [In Persian]

- 0 Malekshahi, G., Nikpour, A., Gholami, S (2019). Understanding and Assessment of Factors Affecting Citizens' Participation in Urban Management. *Sociology of Social Institutions*, 5(12), 327-350. [Doi: 10.22080/ssi.1970.2142](https://doi.org/10.22080/ssi.1970.2142). [In Persian]
- 0 Manuel, j., & Vigar, G. (2021). Enhancing citizen engagement in planning through participatory Film-making. *Environment and planning B urban Analytics and city Sciense*, 48(9). [DOI: 10.1177/2399808320936280](https://doi.org/10.1177/2399808320936280)
- 0 Maranjanlou, I., Sadr Mousavi, M.S (2014). *Pathology of people's participation in urban development and its effect on urban sustainability*. Iranian Islamic National Architecture and Urban Planning Conference, Rasht, Payam Noor University, Gilan Province. [In Persian]
- 0 Møller, M. S., Olafsson, A. S., Vierikko, K., Sehested, K., Elands, B., Buijs, A., & van den Bosch, C. K. (2019). Participation through place-based e-tools: A valuable resource for urban green infrastructure governance?, *Urban Forestry and Urban Greening*, 40(December 2017), pp. 245–253. [doi:10.1016/j.ufug.2018.09.003](https://doi.org/10.1016/j.ufug.2018.09.003)
- 0 Nejati Hosseini, S.M (2001). Modern society of citizenship and participation. *Urban Management Quarterly*, 2(5), 6-15. [In Persian]
- 0 Nobari, N., Rahimi, M (2010). *Good urban governance (an unquestionable necessity)*. Danesh Shahr, 11. [In Persian]
- 0 Noorian, F., Ariana, A (2011). Analysis of how the law supports public participation in urban regeneration (case study: Imam Ali Square (Atiq) Isfahan). *Journal of Fine Arts - Architecture and Urbanism*, 17(2), 15-27. [In Persian]
- 0 Páramo, P., Burbano, A., Jiménez-Domínguez, B., Barrios, V., Pasquali, C., Vivas, F., Moros, O., Alzate, M., Fayad, J. C. J., & Moyano, E. (2018). Habitability of public space in Latin American cities. *Avances En Psicología Latinoamericana*, 36(2), pp. 345–362. [doi:10.12804/revistas.urosario.edu.co/apl/a.4874](https://doi.org/10.12804/revistas.urosario.edu.co/apl/a.4874)
- 0 Pitelis, C. N., & Wagner, J. D. (2018). Startegic Shared Leadership and Organizatinal32 Dynamic Capabilities. *The Leadership Quarter*, 30(2), 1-10. [DOI: 10.1016/j.leaqua.2018.08.002](https://doi.org/10.1016/j.leaqua.2018.08.002)
- 0 Proli, S. (2011). Improving an urban sustainability environment through community participation: the case of Emilia-romagna region. *2011 International conference on green buildings and sustainable cities*.
- 0 Rafiyan, S (2010). *Examining the factors affecting citizens' participation in urban affairs and providing a suitable model (Fasa case study)*. Master's thesis, Research Institute of Geography and Biological Sciences, University of Sistan and Baluchistan. [In Persian]
- 0 Ramnejad, A.M (2013). *Examining the role of effective factors on the participatory management of Ahvaz city (a case study of the four-city region of Ahvaz)*. Master's thesis, Department of Geography and Urban Planning, University of Earth Sciences and GIS, Shahid Chamran University of Ahvaz, supervisor: Saeed Amanpour. [In Persian]
- 0 Saeednia, A (2002). Urban Management, Green Book of Municipalities. *Ministry of Interior, Center for Urban Planning Studies*, Volume 1, 272. [In Persian]

- 0 Sharapour, M., Hojjati, H. (2017). Analysis of social factors affecting citizenship participation: empirical evaluation of social capital theory. *Urban Sociological Studies Quarterly*, 8(28). 1-32. [In Persian]
- 0 Sinnari, D., & Al-Nuaim, H. (2012). *The Use of Mobile Technology for citizen E-participation*. International Conference no Networked Digital Technology Springer Berlin Heidelberg, 487-500
- 0 Swadi, A., Zeheidi, M (2014). *Strategies to increase the role of citizens' participation in the development of metropolitan management*. New researches in civil engineering, architecture and urban planning, 5 December 2014, Tehran, International Broadcast Conference Center. [In Persian]
- 0 Tahmasebizadeh, F (2022). Analysis of facilitators and limiting participation of citizens in neighborhood planning: case study of Isfahan city. *Journal of Space and Place Studies*, 1401(24), 95-115. doi: 10.22034/jspr.2022.702071 [In Persian]
- 0 Tousi, M.A (1991). *Participation in management and governance*. Tehran, Public Management Education Center, first volume. [In Persian]
- 0 United Nations (2012). Key capabilities to improve local governance, concepts and strategies.
- 0 Wilson, A., & Tewdwr Jones, M. (2020).lets draw and laik about urban change: Deploying Digital technology to encourage citizen participation in urban planning. *Environment Planning B: urban Analytics and city science*, 47(1), 1588-1604. DOI: 10.1177/2399808319831290
- 0 Yavar, B (2001). *Participatory urban planning and the place of people's participation in the Iranian city, the realities of goals and strategies*. Master's thesis, field of urban planning - urban and regional planning, Tehran University of Science and Technology. [In Persian]

پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
پرتال جامع علوم انسانی